

IUBIREA OMULUI PENTRU OM

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Iehova”

Lev. 19: 18, Am: Stan. Ver.

IEHOVA dădu poporulul Său ales din timpurile vechi, o regulă de acțiune, prin păzirea căreia el putea să câștige aprobarea Sa și care să-l ajungă deasemenea la o națiune înfloritoare unică. Dacă această regulă ar fi observată astăzi, ce transformare ar face aceasta în societatea umană! Geputere transformatoare ar fi exercitat aceasta, dacă ea ar fi fost observată de către națiunea Israelitilor, căreia i-a fost dată la origină! Totuși, deși nu e observată de către bărbații acestei lumi, acea regulă perfectă de conduită va fi impusă și va avea deplin control în lumea nouă, pe care Iehova Dumnezeu a promis că va întemeia-o pentru „oamenii de bine”.

2 Vechea națiune a lui Israel, în lunga ei călătorie de patruzeci de ani spre patria promisă în Palestina, era compusă mai cu seamă din Israelii naturali după naștere. Dar printre ei petreceau, de asemenea, și mulți străini prietenoși, cari se temeau de Dumnezeul lui Israel ca de Dumnezeul cel adevărat și viu și cari doreau să I se închine și să-L servească în directă asociere cu Israelii naturali. Sub acest impuls, ei și-au legat soarta lor cu națiunea lui Israel, spre a petrece în mijlocul poporului ei, părăsind în acest scop, națiunile lumești, cari se închinau dumnezeilor demoni. Ei doreau să se asocieze cu națiunea pe care viul și adevăratul Dumnezeu Iehova o alesese ca să fie un popor pentru scopul Său. Prin urmare, Iehova când dădu legile teocratice națiunii Sale alese, s'a îngrijit nu numai de Israelii naturali, cari coborâră dela Abraham, Isaac și Jacob, ci, deasemenea, și de acești străini și călători temători de Dumnezeu. Departe de a învăța ură rasială și habotnicie națională, Iehova, prin legea Sa, arată poporului Său ales dreaptă regulă a iubirii bazată pe închinarea și serviciul aceluiași Dumnezeu peste toți oamenii. Specificând lucrurile pe cari o asemenea regulă nu le permitea unei persoane să le facă aproapelui său, fie că acel aproape era un Israelit natural sau un străin temător de Dumnezeu, Iehova zise poporului lui Israel prin profetul Său Moise:

3 „Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău: nici să nu te ridici împotriva sângelui (sau să încerci să verși sângele) aproapelui tău: Eu sunt Iehova. Să nu urăști pe fratele tău în inima ta; să muștri pe aproapele tău, dar să nu te încarci cu un păcat (favorizând păcatul lui) din pricina lui. Să nu te răzbuini, și să nu îți necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Iehova. Și dacă un străin vine să locuiască cu tine în țara ta, să nu-l asuprești. Să vă purtați cu un străin care locuiește între voi ca și cu un băștinaș din mijlocul vostru; să-l iubiți ca pe voi înșiși; căci și voi ați fost străini în țara Egiptului. Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru”. — Lev. 19: 16-18, 33, 34, Am. Stan. Ver.

4 Iehova dădu ca motiv pentru ascultarea cu bucurie față de această lege a iubirii, faptul excepțional că El, Iehova, era Dătătorul legii și deasemenea că El, Iehova, era Dumnezeul lor pe care ei trebuiau să-L iubească și căruia trebuiau să se stră-

dulască să-I placă, cu toată inima, mintea, sufletul și puterea lor. Aceasta era o lege teocratică, deoarece fusese dată de către Dumnezeu.

5 Mai mult decât cincisprezece veacuri mai târziu, mulți Israelii naturali, cari erau supuși legii lui Iehova dată prin Moise, deveniră urmași ai lui Isus Christos. Totuși, această regulă a iubirii de aproapele, continua să se aplice la ei, și aceasta, acum, mai mult decât oricând înainte. Acest profet, „Isus din Nazaret”, așa după cum era în mod obișnuit numit, le dădu în propria Sa persoană cel mai înalt exemplu arătând ce este adevărata iubire de aproapele. El zise: „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v'am iubit Eu. Nu este mai mare iubire decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu”. (Ioan 15: 12-14) Și deoarece ei erau prietenii Săi și întrucât erau în necaz datorită faptului că se găseau sub condamnarea la moarte din partea lui Dumnezeu ca păcătoși naturali din naștere, acest Isus din Nazaret muri pentru ei pe un lemn de tortură. El făcu aceasta pentruca ei să poată fi răscumparați din păcat și de sub condamnare și să se poată împărtăși de faloasele și bucuriile vieții veșnice într-o lume mai bună.

6 Cu câteva zile înainte de ce Isus muri pe lemnul de tortură ca cel mai mare martir al lui Dumnezeu, un copist Evreu al Sfintelor Scripturi veni la El cu o întrebare cercetătoare. Cu privire la aceasta, unul din ucenicii lui Isus ne spune: „Unul din cărturari, care-i auzise vorbind, fiindcă știa că Isus răspunsese bine Saducheilor, a venit la El, și L-a întrebat: Care este cea dintâi dintre toate poruncile? Isus i-a răspuns: Cea dintâi poruncă este aceasta: Ascultă Israele! Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn; și: Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta; iată porunca cea dintâi. Iar a doua este următoarea: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea. Cărturarul i-a zis: Bine, învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El, și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul și cu toată puterea, și a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele. Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis: Tu nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu.” — Marcu 12: 28-34.

7 Deaceia, sub niciun fel de împrejurări nu puteau ucenicii lui Christos Isus să dezerteze sau să abandoneze acea regulă a iubirii de aproapele. În fapt, principiul acelei legi fusese transferat dela națiunea Israelitilor naturali la noua națiune a Israelitilor spirituali a lui Iehova sub marele Său Profet Isus Christos. Astfel, acei Evrei din ziua lui Isus, cari deveniră urmași pe urmele Sale, n'au fost niciodată eliberați de sub obligațiunile acelei legi teocratice. Într-o discuțiune cu privire la purtarea potrivită a creștinului, unul dintre apostolii lui Isus lămuri că această regulă a iubirii de aproapele fusese purtată peste Israelul natural și adusă la noua

1. Pentruce putea să fie îndeplinită păzirea regulii de acțiune a lui Dumnezeu?

2. Despre cine stău seamă Iehova Dumnezeu în legile Sale pentru națiunea lui Israel, și ce specifică regula Sa a iubirii?

4. Care trebuia să fie motivul pentru ascultarea lor de această lege a iubirii?

5. Cum dădu Isus cel mai bun exemplu despre ce este iubirea de aproapele?

6. Cum acceptă Isus această lege a iubirii de aproapele către un cărturar?

7. Cum este arătat că cine a fost transferată această lege a iubirii?

națiune a Israelului spiritual, în aceste linii de argumentare: „Flecare suflet să fie supus stăpânilor celor mai înalte... Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubeste pe alții, a împlinit legea. De fapt: Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nicio mărturisire mincinoasă, să nu poțtești (ceva ce e a aproapelui tău; și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: Sa iubesti pe aproapele tău ca pe tine însuși. Iubirea nu face rău aproapelui; iubirea este decl. împlinirea legii.” — Rom. 13: 1, 8-10.

8 Dacă a fi supus stăpânilor celor mai înalte ar însemna a fi supus puterilor politice și guvernelor acestei lumi, astfel cum sunt legate împreună în Organizațiunea Națiunilor Unite, cum ar putea adevărații creștini să păzească această regulă teocratică a iubirii de aproapele? Dar această regulă de neegoism față de aproapele poate fi cu credincioșie păzită de adevărații creștini în acest al douăzecilea veac și în această „epocă atomică” deoarece „stăpânirile cele mai înalte” cărora ei trebuie să fie supuși sunt acelea dela cari și prin cari această lege a venit, anume, Iehova Dumnezeu, de către care s'a dat legea, și Isus Christos, prin care ea a fost dată. Dacă noi ne supunem lor (lui Iehova Dumnezeu și lui Christos Isus) mai de grabă decât lui Hitler, lui Mussolini și altor dictatori totalitari și stăpâni politici cari intră în funcțiune și în putere, atunci noi putem și vom păzi această regulă, care conduce drept și cu folos purtarea noastră față de aproapele nostru.

Intocmai ca pe sine însuși

9 Dumnezeu Creatorul cunoaște pe om mai bine decât se cunoaște omul pe sine însuși. Cu cunoștința și priceperea Sa a creațiunii Sale, Iehova Dumnezeu dădu legea prin Moise, pentruca Israelii să iubească pe aproapele lor, inclusiv pe străinii cari locuiesc printre ei, întocmai cum se iubesc pe ei înșiși. Și când Isus ca mai marele profet decât Moise repetă acea lege a iubirii de aproapele, El arată că El deasemenea cunoștea pe om, fie perfect sau căzut dela perfecțiune. Deaceea citim: „Dar Isus nu se încredea în ei, pentrucă îi cunoștea pe toți. Și n'avea trebuință să-i facă cineva mărturisiri despre niciun om, fiindcă El însuși știa ce este un om.” (Ioan 2: 24, 25). El știa cum lucra mintea omului, și El știa că omul, fie Evreu, creștin, sau oricare altul, se iubeste pe sine. El știa oă omul se hrănește, se îmbracă, se adăpostește, și toate acestea pentrucă el se iubeste pe sine însuși. Deaceea, El nu a vorbit contrar naturii omului când spunea că omul se iubeste pe sine însuși și că a doua poruncă a lui Dumnezeu era ca omul să iubească și pe aproapele său în același grad. Niciodată nu vei încerca, în mod inteligent și cu prevedere, să-ți faci rău fie însuși, și tu nu vei face aceasta, deoarece te iubești atât de mult. Aceasta este natural, și nu există nimic rău în mod natural în aceasta.

10 O creatură pe pământ, care recunoaște pe Creatorul său și încearcă să servească și să cinstească pe Creatorul său, se iubeste pe sine, firește, într'o așa măsură încât l-ar place să trăiască, să trăiască vecinic, nu în mod necesar pentru sine însuși, ci lui Dumnezeu, deoarece vieța eternă fi dă un privilegiu să preamărească pe Iehova Dumnezeu Creatorul său pentru eternitate. El se bucură trăind acum, deoarece, cu vieța pe care ea o are acum, este în stare să facă lucruri în această lume, cari

aduc cinste numelui lui Dumnezeu și îl face cunoscut altora cari doresc vieța eternă. O asemenea creatură se iubeste pe sine însăși atât de mult încât, dacă este înțeleaptă, se va devota pe sine lui Iehova Dumnezeu, făcând așa prin Isus Christos Mântuitorul nostru, pentru ca să poată câștiga vieța vecinică în dreapta lume nouă, care este foarte aproape. Și pentru a o îndemna înainte în cercetarea sa pentru vieța fără sfârșit în noua lume a dreptății, Cuvântul Creatorului zice către ea: „Luptă-te lupă cea bună a creștinii; apucă vieța vecinică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori”. — 1 Tim. 6: 12, *Am. Star. Ver.*

11 Pentru cei credincioși dintre oameni există rezervat de către Dumnezeu, fie vieța eternă în ceruri cu Isus Christos în împărăția Sa, sau vieța pe acest pământ, care va fi adus la perfecțiune în timpul primei mii de ani a domniei cerești a lui Isus Christos. Aceia cari se consacră pe ei înșiși lui Dumnezeu prin Christos și pe cari Dumnezeu îi face membri ai adevăratei biserici al cărei Cap este Christos Isus, au fost răsplătiți pentru credințioșia lor până la moarte cu aceea vieța eternă în împărăția cerească în societatea personală a Regelui Isus Christos. Alții se dovedesc pe ei înșiși credincioși lui Iehova Dumnezeu, deși nu sunt membri ai bisericii sau „trupului lui Christos”. Aceștia vor fi răsplătiți pentru devotamentul lor nezdărnicit cu darul vieții eterne pe pământul perfecționat sub împărăția lui Dumnezeu. Nu este nimic egoist în faptul că o creatură se străduiește să câștige astfel de vieța eternă, deoarece Iehova Dumnezeu o pregătește prin Isus Christos, și El o păstrează pentru persoanele cu urechi de auzit și cu inimi corespunzătoare, și le invită să se lupte pentru ea. El înțelege în mod perfect creațiunile Sale și știe că cei cu inima curată de printre ele doresc o asemenea vieța. Există pe pământ în acest timp numai o rămășiță a acelor cari sunt chemați și cari se străduiesc să ajungă la vieța cerească în împărăția cu Isus Christos. Iar numărul de astăzi al acelor cari caută vieța eternă în perfecțiune umană pe pământ este în creștere spre o mare mulțime, numărul exact al căreia Biblia nu ni-l dă.

12 După cum s'a prezis în viziunea lucrurilor viitoare: „După aceea m'am uitat, și iată că era o mare gloată (mulțime), pe care nu putea s'o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod, și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului (Isus Christos), îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului.” (Apoc. 7: 9, 10). Membrii acestei „mari mulțimi” sunt însoșitorii de astăzi ai rămășiței. Ei erau preumbriri prin acei străini de bine cari și-au legat soarta lor cu Israelii și cari s'au unit cu ei închinându-se lui Iehova Dumnezeu. Isus Christos vorbi despre ei ca despre „alte oi” ale Sale, cari nu sunt din același staul cu rămășița bisericii sau „trupul lui Christos” deoarece rămășița are înaintea ei o eternitate cerească, pe când „alte oi” ale „mulțimii mari de oameni” au înaintea lor o eternitate pământească în perfecțiune umană. Isus, Păstorul cel Bun, zică: „Eu îmi dau vieța pentru oile Mele. Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta: și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor.” (Ioan 10, 15, 16, *Am. Star. Ver.*). Prin mesajul împărăției pe care Isus Christos, Păstorul cel Bun, îl

8. Căci puteri mai înalte trebuie noi să fim supuși spre a păzi această lege.
9. Cum arată Dumnezeu și Isus că nu este rău a ne iubi pe noi în-

10. În ce măsură se iubeste creatura înmănoare de Dumnezeu?
11. Pentruce vieța eternă se poate câștiga în această lume?
12. Cum erau preumbriri cei din staulul mare de oameni?

Iasă astăzi să fie proclamat peste tot pământul prin rămășița Sa credincioasă. El a ieșit afară să caute pe aceste „alte oi“ ca pe niște oi pierdute, și El le aduce la Sine, spre a fi „Un Făcător“ atât peste ele cât și peste rămășiță.

13 Ce speranță de viață nutrești, d-ta, domnule cititor? Fiește, d-ta dorești viață pentru d-ta însuși, deoarece fără viață nu te poți bucura de lucrurile și îngrijirile lui Dumnezeu, Creatorul d-tale. Acum, dacă d-ta dorești viață pentru d-ta însuși, apoi, în conformitate cu cea de a doua mare poruncă, d-ta trebuie să fii bucuros să vezi deasemenea și pe aproapele d-tale câștigând viață eternă. D-ta trebuie să iubești pe aproapele d-tale chiar atât de mult, și trebuie în mod corespunzător, să-ți ajuți aproapele să primească acea viață pregătită de către Dumnezeu prin Christos pe care d-ta însuși o dorești. Este neînțelept a dori să te nimești pe d-ta însuși. Este înțelept a dori să trăiești. Nu că d-ta ai fi în mod natural nemuritor, ci pentru că cunoștința lui Dumnezeu și împărtășirea din îngrijirile Sale pline de bunătate face viața demnă de a fi trăită. Astfel nu există niciun egoism nepotrivit și nelaloc în iubirea de sine, până la gradul la care d-ta ai dori o existență fericită în noua lume a dreptății lui Dumnezeu, fie în cer sau pe pământ. Dar pentruca să câștigi aceasta, trebuie să urmezi poruncile și instrucțiunile lui Iehova. În acest mod, d-ta te vei mântui pe d-ta însuși; adică, vei lucra la propria d-tale salvare cu ajutorul lui Dumnezeu cu privire la ce deține glorioasa lume nouă, noi vom lucra, și vom lucra cu stăruință, spre a ne salva pe noi înșine; și nu există nimic rău în a face acest lucru.

14 Noi ne dorim pe noi înșine și am dori să ne salvăm. Dar dacă, după cum a doua poruncă a lui Dumnezeu ne poruncește, noi iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, atunci vom dori nu numai să câștigăm mântuirea pentru noi înșine, ci, deasemenea, să ajutăm pe aproapele nostru să câștige mântuirea. Lăsa de Dumnezeu, deoarece noi știm că mântuirea este și pentru alții, tot așa ca și pentru noi. Acesta este motivul pentru ce Martorii lui Iehova astăzi, în mod stăruitor, merg afară pe teren ducând veștile bune despre mântuirea eternă prin împărăția lui Dumnezeu. Ei nu pot păstra aceste vești pentru ei înșiși. Da, acesta este motivul pentru ce Martorii lui Iehova păzesc legea teocratică și se străduiesc să dovedească adevărata iubire pentru aproapele lor, întrucât în mod repetat merg afară și-și cercetează teritoriul, vizitând pe toți aceia cari constituie pe aproapele lor, prezentându-le prilejul să primească mesajul dător de viață al Împărăției.

De col tate pură

15 Este ușor pentru o persoană în creștinătate să meargă la o clădire religioasă și să se unească cu alți religioniști cântând imnul învechit: „Te iubesc, Mântuitorul meu, Te iubesc Dumnezeul meu, Te iubesc, Te iubesc, și aceasta Tu o știi; dar cât de mult Te iubesc, niciodată nu ași putea arăta.“ Dar, dacă aceea iubire mult cântată ar urma să fie sinceră și de pură calitate, ar trebui să se facă un efort spre a fi arătată; dar cum? Foarte simplu, căci răspunsul vine din Cuvântul scris al lui Dumnezeu: „Oricine crede că Isus este Christosul, este un copil al lui Dumnezeu; și oricine iubește pe Tatăl, iubește pe aceia cari sunt copiii Săi. Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci a iubi pe Dumnezeu înseamnă a păzi poruncile

Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; pentrucă orice copil al lui Dumnezeu biruște lumea. Credința noastră este aceea care câștigă biruința asupra lumii.“ (1 Ioan 5: 1-4, *An Amer. Trans.*). A iubi pe Dumnezeu înseamnă, prin urmare a păzi cea de a doua mare poruncă, a iubi pe aproapele tău ca pe tine însuși. A iubi nu numai copiii născuți de spirit al lui Dumnezeu, cari au speranța împărăției cerești, ci, deasemenea, și pe „alte oi“ ale „marei mulțimi de oameni“. Credința victorioasă, care biruiește peste această lume coruptă, muribundă, se odihnește pe adevărata cunoștință despre Dumnezeu și despre Christosul Său. Astfel, iubind pe aproapele nostru și dorindu-i să câștige viață prin învingerea acestel lumi, înseamnă că noi trebuie să ieșim afară și să le împărtășim cunoștința dătoroare de viață pe care Iehova Dumnezeu ne-a dat-o prin organizațiunea Sa teocratică sub Christos, Capul. Făcând așa, noi dovedim că iubirea noastră este adevărată.

16 Citind cuvintele apostolului din Romani, capitoul doisprezece, începând cu versetul nouă, să-l comentăm pe măsură ce înaintăm: „Iubirea voastră trebuie să fie fără prefăcătorie.“ Aceasta nu e ceva ce am putea-o îmbrăca întocmai ca pe o haină și să o desbrăcăm atunci când nu am dori să o mai purtăm. Iubirea noastră, devotamentul nostru neegoist față de Iehova și față de poporul Său devotat, trebuie să fie reală, curată și neincetat cu noi în fiecare zi a vieții noastre. Nu trebuie să fie niciun fel de fățarnicie împrejurul ei, întrucât am susține și pretinde că iubim pe Dumnezeu și în același timp, disprețuim, invidiem, și urim pe aproapele nostru. Iubirea curată nu va fi găsită în această lume. Ea nu va fi în creștinătatea înclinată spre războiu, care stăpânește această lume. Ea va fi găsită printre aceia cari sunt cu totul consacrați lui Dumnezeu și se străduiesc să dovedească iubirea lor față de El și față de poporul Său, întrucât păzesc poruncile Sale. Unora ca acestora le spune apostolul ne mai departe: „Voi trebuie să uriti cece este rău, și să-ți feneți la cece este drept. „Noi nu putem să avem simpatie față de cece este rău, chiar dacă acel rău ar fi comis de aceia cari ne sunt scumpi și aproape de noi prin legăturile firești de familie sau prin legăturile unei strânse asociațiuni. Cece este rău, e rău și noi nu dorim să avem nimic de-a-face cu el. Atât Satan, „Dumnezeul acestei lumi“, cât și organizațiunea sa văzută și nevăzută sunt răi, și noi nu putem să-i iubim sau să fimem la ei. Cece noi sprijinim este organizațiunea lui Dumnezeu. (Noi fimem la ea pentrucă este teocratică și dreaptă.) Cuvântul lui Dumnezeu, care guvernează acea organizațiune, este drept, el ne îndrumază pe calea cea dreaptă și în lucrarea dreaptă. Noi am dori din iubire să ajutăm aceluia care este serv imoreină cu noi și aproapelui nostru să păzească Cuvântul lui Dumnezeu și să-l vestească altora. — Rom. 12: 9. *An Amer. Trans.*

17 „Iubiți-vă unii pe alții cu o iubire frățească. În cinste, fiecare să dea întâietete altuia. În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.“ (Rom. 12: 10, 11, *An Amer. Trans.*). În acee cuvinte se insistă din nou asupra iubirii, anume, aceea față de frați. Aceasta are referință la casa credinței, la aceia cari prin consacrarea lor lui Dumnezeu prin credința în Christos Isus, au devenit copiii ai lui Dumnezeu, copiii cari, prin urmare, cu toții sunt frați, sau frați cari constituie o singură frățietate în Domnul, Pentru unii ca aceștia, iubirea noastră trebuie să fie cu o afecțiune reală, cu un spirit loial de familie, ca

13. Pentru a-l ajuta să câștige ce, trebuie să iubim pe aproapele nostru?

14. Pentruce, atunci, merg Martorii lui Iehova în mod persistent în predicare?

15. Cum dovedim noi iubirea noastră a fi adevărată și de pură calitate?

16. Pentru cine trebuie să fie iubirea noastră adevărată, dar ce trebuie să urim?

17. Pentru cine trebuie iubirea noastră să fie cu afecțiune, și cum?

o apreciere călduroasă a lor din cauza lucrării lor, cu recunoașterea lor ca copii ai singurului Tată în ceruri, cu interes pentru mântuirea lor finală, atât pentru a lor cât și pentru a noastră proprie. Iubind pe frați cu astfel de afecțiune adevărată, și nu într'un mod sentimental, nu ne va fi greu să-i cinstim și să-i respectăm ca servi ai Dumnezeului Celui Prea Înalt. Noi vom fi sărgințoși să le ajutăm în serviciul lor și să cooperăm cu ei chiar dacă ei, în locul nostru, au fost ridicați la o mai înaltă poziție de serviciu în organizațiune. Deoarece ei sunt devotați Dumnezeului nostru și ei reprezintă și sunt asociați cu organizațiunea teocratică, noi nu vom regreta în devotament față de ei.

18 Noi înșine suntem, pe deplin însufleșiți în devotamentul nostru față de Iehova Dumnezeu și organizațiunea Sa. Noi vorbim despre aceasta și o servim cu un entuziasm care este contagios și care ține tare pe frații noștri și-i încălzește căzându-le veselle în serviciul Domnului. Nu există la ei un devotament muribund sau aproape răcit, ci unul înflăcărat prin spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu, care lucrează înăuntrul nostru în măsura în care noi ne străduim să servim pe Domnul Dumnezeu. A servi pe Domnul, mai de grabă decât pe om sau diavol, este lucrul cel mai important pe care vre-o creatură l-ar putea face pe acest pământ. Este potrivit pentru o creatură să facă aceasta, care pricepe și mărturiseste că Domnul Dumnezeu a cumpărat-o cu prețioasa viață umană a Fiului Său Isus Christos și că ea nu mai este mai mult a sa proprie, nici a vreunui alt om, ci aparține Domnului Dumnezeu și li datorează a-L servi tot timpul vieții sale. Dumnezeu reține în serviciul Său pe aceia cari în mod iubitor li servesc, și El face aceasta întrucât îi păstrează pentru scopurile Sale pe noi departe. Deaceia, apostolul ne îndeamnă: „Serviți pe Domnul”, cunoscând că a-L servi pe El prin facerea de cunoscut a preamăririlor Sale și prin recomandarea împărăției Sale altora, garantează fiecăru-l serv loial al lui Dumnezeu, mântuirea sa personală. Serviciul pentru Domnul Dumnezeu, astăzi, în acest timp de reconstrucție, înseamnă întinderea curatei închinări a Lui în toate părțile pământului, pentrucă numele și guvernul Său teocratic să poată fi cunoscute și să fie mari înaintea aproapelui nostru de bine, dela răsăritul soarelui, în Est, până la apusul lui, în Vest, Asemenea serviciu slăvește pe Domnul Dumnezeu și ne aduce viața dorită în noua lume a dreptății.

Expresiunea ei publică

19 Trebuie să fie o expresie publică și exteroară a iubirii noastre pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru într'un mod practic. În aceeași scrisoare către Romani (10: 10) apostolul zice: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” Cu Biblia atât de larg răspândită în atâtea traduceri în limbi străine, milioane de oameni, în întreaga creștinătate, au citit Cuvântul lui Dumnezeu, inclusiv acest verset. Ei spun că văd în Biblie principiile adevărului și neprihănirii. Sute de milioane dintre aceștia, merg la organizațiunile religioase ca o obligațiune căreia ei se simt datori să-i facă față, și în fadetele lor și obiceiurile lor zilnice, precum și în felul lor de a proceda cu aproapele lor, ei sunt oameni păzitori ai legii, respectabili, cari ni-

ciodată nu pătrund în închisoare. În mințile sau inimile lor ei cred sau admit existența Dumnezeului Bibliei și existența lui Christos. Dar simpla lor credință mintală, ținută ascuns înăuntrul inimii, nu le garantează mântuirea. Chiar faptul de a fi un om „bun” după prescripțiunile după cari moravurile acestei lumi socotesc bunătatea, nu aduce viață. Chiar asemenea credință din inimă, care duce la imputarea neprihănirii dela Dumnezeu prin Christos, nu mântuiește în ea însăși pe cineva. Asemenea credință trebuie să fie vie, expresivă dinamică (activă) și îndemnătoare la acțiune. Ea trebuie să aibe destulă energie și putere, spre a face o mărturisire trebuie să fie cu privire la Domnul Dumnezeu mântuirii și cu privire la mijloacele Sale de a mântui pe oameni prin Christos.

20 Asemenea mărturisire duce la mântuire: „prin mărturisirea cu gura, se ajunge la mântuire.” Nu te amăgi pe tine însuși deoarece alții zic că tu ești cel mai bun om de pe pământ; sau deoarece citești Biblia și ești familiar cu multe sau cu toate cărțile ei, capitolele și versetele ei și crezi în ele. Ce se întâmplă dacă tu crezi astfel cu inima ori cu mintea. Dacă tu nu mărturisești, cu gura ta altor oameni, aceluia aproape pe care ți se poruncește să-l iubești, vei duce lipsă în ceea ce contribuie la mântuire. anume, mărturisirea cu gura sau cu orice mijloace de exprimare cari îți stau la îndemână. Prin urmare, aceasta este preamărirea lui Dumnezeu de către tine, aceasta este predicarea veștilor bune de către tine, aceasta este întrebuintarea de către tine a gurii tale sau a puterii tale de exprimare, gândire și informare pentru alții, ceea ce garantează pentru tine, și pentru fiecare din noi, viața eternă în lumea nouă prin Isus Christos. Este esențial pentru noi să facem aceasta.

21 Studiul tău din Biblie este vital, dar ei trebuie să fie urmat de mărturisire. Tânărului Timotei, care activa ca un serv special în biserică, apostolul Pavel îi scrisese spre a-i reaminti ca să nu neglijeze a învăța pe alții din Sfintele Scripturi, ceea ce înseamnă mărturisire: „Nimeni să nu te privească cu dispreț pentrucă ești tânăr, ci fii aceluia cari cred un exemplu de vorbire, în purtare, în iubire, în credință și în curăție. Până voi veni, devotează-te citirii publice a Scripturilor, predicării și învățaturii.” Să se țină seama că citirea Scripturilor trebuia să fie publică, mai ales, deoarece mulți în acele zile, înlocuind ca și în aceste zile de criză de hârtie, de publicațiuni și cărți tipărite, nu posedau exemplare ale Sfintelor Scripturi. Deasemenea, când Pavel scrisese lui Timotei, creștinii aveau la dispoziție numai Scripturile ebraice. În citirea noastră publică a Scripturilor astăzi, noi putem, fie să citim noi înșine sau să învățăm pe alții să citească întreaga Biblie, cuprinzând atât vechile Scripturi ebraice cât și Scripturile grecești de mai târziu. Cuvintele lui Pavel către Timotei au fost păstrate în acele Scripturi grecești, pentrucă toți aceia dintre noi cari servim pe Dumnezeu astăzi să putem să le aplicăm la noi înșine, atât de departe cât ele se potrivesc: „Nu fii nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin proorocie (prin preziceri despre lucrarea ta), cu punerea mâinilor de către ceata bătrânilor. Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndelețnicește-te în totul cu ele, pentrucă înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii, pe care o dai altora:

18. Umblați cu noi, trebuie să servim noi prin pe Domnul și cum? 19. În afara de credință, ce trebuie să ai în tine, spre a câștiga mântuire?

20. Cum ne putem ține pe noi înșine în această chestiune vitală? 21, 22. Cum îndemna Pavel pe Timotei în trea mărturisire și cum?

stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vel mântui pe tine însuși și pe cel ce te ascultă." — 1 Timotei 4: 12-16, An Amer. Trans.

22 Bine, atunci, ce trebuia Timotei să facă spre a apuca mântuirea dela Dumnezeu pentru sine și în același timp să ajute pe alții, pe aproapele său, să albe parte în acea mântuire comună? El trebuia să citească în public din Scripturi, să învețe ceea ce înseamnă, să predice împărăția lui Dumnezeu, să fie zelos în lucrarea lui Dumnezeu, să-și întrebuițeze gura sa spre a face mărturisire. Făcând toate acestea, Timotei trebuia să arate iubire mai întâi față de Iehova Dumnezeu și apoi față de aproapele său precum și față de sine însuși. Modul de aplicare a regulii iubirii, și modul de câștigare a mântuirii, sunt aceleași pentru astăzi ca și atunci. Atunci să le urmăm.

Strălucire vizibilă

23 Isus a învățat și a dat și un exemplu personal al iubirii față de Dumnezeu și față de aproapele. El știa mai bine decât ucenicul Său Ican că „Dumnezeu este lumină; în El nu este întunec de loc”. Chiar Isus Christos primi lumină dela acel mare Izvor divin al luminii. Pentru gloria lui Dumnezeu, El o lasă să strălucească mai departe altora, pentru ca aceștia să poată umbla în mod înțelept în asemenea lumină. Pentru acel motiv foarte important, Isus, când era pe pământ, putea să zică: „Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întunec. ci va avea lumina vieții”. (1 Ioan 1: 5 și Ioan 8: 12, An Amer. Trans.) Deoarece Isus reflectă în mod strălucitor lumina dela Dumnezeu spre credincioșii Săi urmași pe urmele Sale, El nu numai că era lumina lumii, ci îi făcu deasemenea și pe ei lumini. El zise: „Voi sunteți lumina lumii. Când veți să vă scurați pe un inușor, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n'aprend lumina ca s'o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.” — Mat. 5: 14-16, An Amer. Trans.

24 Toți aceia cari mărturisesc a fi urmașii lui Isus, sunt sub porunca de a fi — și ei trebuie să fie — răspânditori de lumină pentru aproapele lor și pentru toți aceia cari își deschid ochii ca să vadă. Lumina nu este propria noastră slavă și câștig personal; ea nu este ceva ce să atragă admirația și laudă pentru noi înșine și să facă din oameni urmași ai noștri. Lumina despre care se vorbește aci, este lămurirea cu privire la Dumnezeu și cu privire la scopul Său glorios pentru binele omenirii prin Isus, Mântuitorul nostru. Această lumină preamărește pe Iehova Dumnezeu și pe Fiul Său Isus Christos. Ea face pe Dumnezeu și împărăția Sa prin Christos clară pentru mințile acelor cari își deschid ochii înțelegerii pentru lumină. Aceasta este lumina pe care tu, dacă ești un creștin, ești dator să o lași să strălucească. Făcând astfel, aceasta înseamnă o lucrare de educațiune, o lucrare de lămurire a minților întunecate a oamenilor de rând. Ea este o lucrare importantă și harnică, care cere calm și răbdare, dar ea este o lucrare bună, cea mai bună care poate fi făcută acum. Simpla credință mintală cu inima ta nu este suficientă, ci este numai începutul. După aceea tu, cu credința ta mintală luminată, trebuie să lași

ca lumina ta mintală din Cuvântul lui Dumnezeu să devină cunoscută în întunec. Atunci ei vor vedea binele pe care-l faci. Chiar și oușmanii tăi vor vedea aceasta, dar, intrucât ei pot să se opună și să înțeleagă greșit scopul ei, persoanele cari se lasă învățate: și cari caută pe Dumnezeu nu te vor slăvi pe tine, ci pe Dumnezeu, Tatăl nostru din ceruri.

25 Ei vor slăvi pe Dumnezeu în mod public. Intrucât ei au auzit adevărul pe care tu ai fost privilegiat să li-l transmiți, ei vor face același lucru pe care-l faci tu, vor slăvi pe Dumnezeu. Aceasta înseamnă că ei vor deveni servii lui Dumnezeu, servii lui Dumnezeu a evangheliei luminii, consacrandu-se pe ei înșiși Lui prin Christos și apoi mergând mai departe în acțiune alături de tine. Indiferent cât de mare ar putea crește organizațiunea văzută a lui Dumnezeu, indiferent cât de mulți s'ar putea asocia cu organizațiunea Sa teocratică pe pământ, ei toți vor fi servi ordinați, ai evangheliei, toți purtători de lumină, servind marelui Tată al luminilor. Toți trebuie să-I servească Lui; ceea ce vrea să zică, toți să-I servească Lui în modul neegoist pe care El îl poruncește. Dacă ei îl iubesc, ei nu se vor lăsa reținuți de nimeni spre a-I servi Lui. Și dacă ei iubesc pe aproapele lor ca pe ei înșiși, ei își vor îndeplini în mod interesat partea lor ca servi ai evangheliei, intrucât servesc pe alții cu vestile bune ale împărăției lui Dumnezeu. Făcând aceasta, ei se vor mântui atât pe ei înșiși cât și pe alții cari-i ascultă; fapt care ne duce la această concluziune sănătoasă, că a lăuda pe Dumnezeu garantează mântuirea noastră.

26 Toate textele scripturale cercetate arată lămurit și neîndoios că aceia cari fac parte din adevăratul popor al lui Dumnezeu nu au dreptul și nu trebuie să fie pasivi (neactivi) în viețuirea lor ca creștini, intrucât ar fi numai binevoitori, zambili și plăcuți în legătură cu lucrurile din fiecare zi ale vieții despre cari oamenii lumesti sunt aplicați a se trita și a fi înșomoriți, desvoltând, după cum oamenii ar vrea să zică, un „caracter frumos”, care exercită admirațiunea personală. Nu; adevăratul urmaș supus al lui Christos trebuie să fie activ, pozitiv, neatrăgând atențiunea asupra agreabilității și atractivității personale, ci radiind aproapelui său lumina care arată spre Dumnezeu și spre Christos Isus în slava și puterea lui mântuitoare a vieții. Lumina este bună; și a lăsa-o să strălucească la alții este lucrare bună; și singura cale pe care tu poți lăsa lumina ta să strălucească înaintea oamenilor pentru a face pe unii să slăvească pe Dumnezeu, este a ieși afară printre oameni unde ei pot să vadă binele pe care tu îl faci și unde ei pot primi foloasele lui.

27 Când Isus a fost umplut cu spiritul lui Dumnezeu. El a mers să predice ca lumina lumii. Dacă tu dorești să faci parte din poporul organizat al lui Dumnezeu, care este acum lumina văzută a lumii, este necesar ca să fii în mod asemănător „plin de râvnă cu spiritul” și să ieși afară printre oameni, mărturisind cu gura ta înaintea lor ca ei să poată fi luminați. Aceasta este ceea ce constituie a servi pe Domnul Dumnezeu acum. „Serviți Domnului”, zice apostolul. Nu zice: Serviți Imperiului Roman, sau națiunilor cari făceau altădată parte din el în zilele apostolului; nici nu zice serviți lui Pavel, sau oricărui alt om, fie el serv în vreo grupă a Martorilor lui Iehova, sau serv al unei filiale străine a lui Watch Tower Bible & Tract Society, sau președintele societății. Servește Domnului ca servul Său. Atunci tu vei face ceea ce este drept și sigur și aceasta îți va aduce întotdeauna o binecuvântare de sus.

23. Cum era Isus „lumina lumii”?
24. Ce este lumina pe care trebuie să o lăsam să strălucească, și cum trebuie să facem noi aceasta?

25. Cum vor slăvi ei pe Dumnezeu, și ce vor deveni ei astfel?
26. Pentru ce nu trebuie poporul lui Dumnezeu, să fie pasiv (inactiv) în viețuirea ca creștini?
27. Umpluți cu spirit, pe cine trebuie să servim noi, și pentru ce?

28 Nu spre a înălța și spre a umfla oarecari creaturi, ci spre a ilustra calea dreaptă de acțiune, mai ales sub violență, să ne fie permis să trecem în revistă un exemplu practic din istoria decenlului nostru prezent. Germania și țările invadate de către trupele conducătorului nazist au fost citate deja în aceste coloane. După ce conducătorul nazist ales al poporului german dizolvase filiala Watch Tower în Germania și arsesese literatura și a transportat la închisoare și în lagăre de concentrare pe Martorii lui Iehova spre a înfrânge organizația lor și spre a întrerupe legătura lor cu biroul central în America, acești servi ai evangheliei continuă înainte să servească pe Iehova Dumnezeu, fără contact sau comunicațiune cu președintele Societății sau cu servul filialei ei. Dar, asemenea și în Orient, aliații în timp de războiu al Nazismului cutropiră un număr de țări prin agresiune brutală. În insulele Filipine, înainte de atacul laș asupra lui Pearl Harbor, Hawaii, Watch Tower Society avusese un birou de filială cu câțiva frați cari staționau acolo și cu 373 de vestitori ai Împărăției Împrăștiați pe multe insule. Apoi, prinții japonezi ai războiului își trimiseră oștile lor ca să invadeze țara. Acestea repede luară sub controlul lor totul și cauzară o împrăștiere a fraților noștri. Ele dizolvară organizația Martoriilor lui Iehova acolo, sequestrându-i și ridicând pe servul de filială și aruncându-l într'un lagăr de concentrare cu alții, obligând pe acela cari mai erau încă liberi să lucreze subteran, neidentificabil în mod exterior, dar încă executându-și înainte serviciul lor.

29 Ce s'a întâmplat acum cu privire la ei toți? Opritu-s'au din lipsa de instrucțiuni pe mai departe și stat-au, ei jos, în lenevie și să zică: „Nol nu putem să lucrăm ca servi ai evangheliei până ce nu vom primi instrucțiuni de organizare specifice și servitori dela președintele lui Watch Tower Society, prin care să ne spună ce să facem acum sub aceste împrejurări primejdioase prezente”? Nu, ei nu întrebă nicio creatură umană despre ceea ce presupuneau ei acum să facă. Adevărat, ei erau împrăștiați în toată țara, neavând nicio organizațiune văzută spre a lega împreună toate grupele poporului lui Dumnezeu; ei nu aveau birou de filială cu un serv acolo la postul său; ei nu aveau nicio cale secretă de comunicațiune cu corporațiunea americană a lui Watch Tower Society. Dar ei aveau Cuvântul scris prin care Domnul Dumnezeu vorbește acelorora cu urechi de auzit, și ei aveau acces la Cuvântul Său, fie că ei aveau copii după el la ei sau aveau învățăturile și instrucțiunile scrise în inimile lor pentru consultare. Când veni ziua victoriei asupra Japoniei, doi ani mai târziu, și eliberarea prizonierilor în Insulele Filipine, urmă după aceea, servul filialei societății a fost eliberat și reședința de lucru instalată. O chemare la acțiune, pentru serviciul lui Dumnezeu, a fost trimisă afară, dar nu numai la un grup de dinainte de războiu, ci la o medie de 1033 de vestitori.

30 În decursul timpului de dispersare (împrăștiere), de internare și de activitate subterană, acei vestitori de dinainte de războiu priveau spre Domnul direct și consultau Cuvântul Său sau ceea ce învățaseră ei din el. Ei nu încetară de a mărturisi cu gura lor la alții în necazul general, dar merșeră înainte predicând, fiind înțelepți ca șerpii, totuși nevinovați ca porumbeii. Ei ascultară ceea ce Dumne-

zeu prin Christos Isus le spusese să facă. Domnul Dumnezeu binecuvântă această supunere curajoasă față de El și față de Regele Său Christos Isus, și le dădu o prosperitate, astfel că, atunci când, în cele din urmă, președintele societății luă parte la o adunare națională în Manila, în primele zile ale lui Aprilie, erau prezenți acolo 2200 frați filipini, și 4200 de persoane veniră să asculte cuvântarea sa publică despre „Bucurie pentru tot poporul”. Astăzi, există mai mulți decât 2700 de vestitori ai Împărăției în Insule, și aproximativ 5000 de persoane iau parte la întrunirile de studiu biblic, pe cari acești Martori activi ai lui Iehova le conduc. Acolo, deci, în timpul războiului global și a agresiunii militare, precum și a ocupației străine, era un exemplu practic din cuvintele pe mai departe ale lui Pavel, cari ne îndeamnă să iubim pe Dumnezeu și să iubim pe aproapele nostru: „Serviți pe Domnul. Fiți fericiți în speranța voastră, cu răbdare în timp de strămătorare, stăruitori în rugăciune. Ingrijiți de nevoile poporului lui Dumnezeu. Fiți primitori de oaspeți.” — Rom. 12: 11-13, *An Amer. Trans.*)

Servi numiți

31 „Ingrijiți de nevoile poporului lui Dumnezeu.” Bărbații cari sunt numiți în pozițiuni de responsabilitate specială cu îndatoriri speciale într'o comunitate, au un privilegiu excelent și un privilegiu special în a se îngriji de nevoile poporului lui Dumnezeu. Dacă ei fac aceasta, ei arată iubire pentru frații lor, pentru frățietate. Bărbatul care este făcut serv peste toată organizațiunea grupelor, se va strădui cu dragoste să fie un bun serv atât timp cât este în acea funcțiune. Tot așa cu ceilalți servi numiți în grupă, astfel ca servul ajutor, servul financiar, servul de aprovizionare, servul de teritoriu, servul de sănătate, servul de învățare etc. Numai din aceștia, dacă are o dreaptă vedere a situațiunii, nu va cugeta că acum, deoarece el este numit într'o asemenea poziție, poate șede jos și să nu facă nimic ci numai să se bucure de cinstea acestei poziții. Cum a ajuns acela sau oricare alt serv la locul său numit prima dată? Numai fiind mai întâi un credincios vestitor al Împărăției cu o corespunzătoare dare de seamă. El era unul dintre mii cari dețin acea cea mai fundamentală și mai importantă poziție în organizațiunea văzută a lui Dumnezeu pe pământ, aceea de a fi un vestitor al Împărăției lui Dumnezeu. Dacă n'ar fi existat grupuri de asemenea vestitori ai mesaglierului lui Dumnezeu, n'ar fi fost nevoie ca să fie numiți astfel de servi și instalați în funcțiune. Dar acum ei sunt numiți spre a servi grupa de vestitori organizată, spre a fi servii lor, și nu stăpâni.

32. Câteodată, când un individ este numit într'o poziție de responsabilitate și cinste, i se urcă la cap, după cum spune proverbul. El se simte important. În loc de a lua o atitudine a unui serv, el își asumă poziția unui stăpân. El simte că are de spus fraților de ale căror nevoi este numit să îngrijească ce ar trebui să facă ei, și să le dicteze. Cuvântul lui Dumnezeu poruncește: „Fiți robi unii altora în dragoste.” „Oricare ar vrea să fie cel dintâi între voi, să vă fie rob, pentru că nici Fiul omului n'a venit să I se slujească, ci El să slujească pe alții.” (Gal. 5: 13, și Mat. 20: 27, 28, *An Amer. Trans.*). De aceea toți servii numiți, fie ei directori ai societății, servi ai filialei, servi teritoriali, servi

28, 29 (a) Ce ilustrațiune a dizolvării organizațiunii este luată din Orient? (b) Cum au procedat frații reușitați?
30. Cum au arătat ei iubirea față de Dumnezeu și aproapele, și cum au prosperat?

31 Pe ce bază și pentru ce sunt servi numiți într'o grupă?
32. Ce trebuie să fie în caracterul cel numiți astfel? (față de cine?)

pentru frați, servi în casa Bethel sau în casa misionară, servi de grupă, sau orice alți servi desemnați, toți trebuie să fie robii colegilor lor vestitori. Acesta este motivul pentru înțelesul românesc literal al cuvântului ebraic sau grecesc în Biblie le-a fost dat ca însemnare a lor; ei trebuie să fie ceea ce numele lor spune a fi, servi; și aceasta în realitate. Cu toate acestea, ei trebuie să-și îndeplinească tot serviciul lor ca pentru Domnul Dumnezeu. „Sluiți-le cu bucurie, ca Domnului, iar nu oamenilor, căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată dela Domnul, după binele pe care-l va fi făcut.” — Ef. 6: 7, 8, An Amer. Trans.

33 Apóstolul Petru avea același lucru în minte când scrisese presbiterilor sau fraților bătrâni, zicând: „Păstoriți turma lui Dumnezeu, care este sub paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mășnav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pilde turmei.” — 1 Pet. 5: 2, 3, An Amer. Trans.

34 Nu este loc pentru a stăpâni peste turmă sau a activa ca o doamnă peste oile Domnului în organizațiunea Sa. Luându-se pe sine prea cu seriozitate, un individ cu îndatoririle unui păstor, ar putea să înceapă a se cugeta: „Bine, eu am fost făcut un serv de aprovizionare”, și apoi, „Acum sunt servul de grupă ajutor”; și, în cele din urmă, „Acum sunt serv de grupă, acum sunt ceva!”. O asemenea linie de cugetare îl duce la aceea ca să domnească peste oile Domnului. El nu trebuia să se cugete că acum era în realitate ceva în organizațiune, deoarece avea o poziție distinctivă, de supraveghere în grupă, dacă și-ar fi adus aminte doar de un singur lucru: că poziția cea mai importantă în organizațiunea oilor lui Dumnezeu este aceea de a fi un serv, poziție care este comună tuturor oilor devotate lui Dumnezeu, tot buni și tot răi. Astfel, în ce privește ajutorarea tuturor acelor servi, servul de grupă și ceilalți servi numiți în grupă, au fost desemnați în locurile și îndatoririle lor respective. Ei au fost aleși deoarece aveau un raport de serviciu vrednic de laudat până atunci, și, astfel, mai mult lucru cu responsabilități speciale a fost așezat asupra lor. Ei au fost desemnați în locurile lor pentruca să îngrijească de nevoile servilor lui Dumnezeu. Aceasta nu pentru aceea, pentruca ei să se laude și să se îngâmfe, ci ei au fost puși în funcțiune spre a servi colegilor lor servi. Dacă acum ei iubesc pe frații lor, pe cel mai apropiat, aproape al lor, întocmai după cum se iubesc pe ei înșiși, ei îi vor servi tot atât de mult cât se servesc pe ei înșiși.

35 Servind în modul cuvenit, acei servi numiți în organizațiune, vor ajuta fraților lor să iasă mai ușor afară pe teren, acolo să-și execute lucrarea lor de serviciu și să mărturisească cu gura lor pentru mântuirea lor și pentru aceea a altora. Ei nu au nicio încredințare spre a fi stăpâni sau judecători. Ei trebuie să fie pe cât de responsabili, pe atât de folositori și cu luare aminte, întrucât instrucțiunile lor le permit. Să presupunem cazul unui anumit serv, o soră în Domnul, care ne atrage atențiunea. Servul de grupă poate să nu știe nimic despre împrejurările particulare ale cazului ei. El poate să nu cunoască greutățile și obstacolele, pe cari ea le are de trecut. Prea se poate că, în străduința de a avea grijă de propriul ei copil și de a-l crește în mustrarea și

temerea de Domnul, mâinile ei sunt legate, de abia lăsându-i puțină libertate de acțiune exterioară. Astfel, rezultatul este că această soră, în străduințele ei săncare, se aranjează ca să ia parte de abia două ore în lucrarea de mărturie dela ușă la ușă, în decursul lunii. În mod ascultător, ea dă raportul ei în sala împărăției, la grupă, și, în cele din urmă, acesta ajunge în mâinile servului de grupă. Să presupunem că el se oprește asupra raportului și zice: „Hm! ea trebuia să fi făcut mai mult decât atât. Ii voi spune eu!” Mai întâi de toate, el se duce să-i ia un interview și-i spune ceva cam așa: „Tu nu-ți împlinești legământul cu Domnul. Ceea ce trebuie să faci, e că trebuie să mergi mai mult timp afară pe teren. Tu îți neglijezi privilegiile tale!”

36 Pentru ce trebuie el să dojenească astfel? Pentru ce nu s'ar cugeta el la atitudinea și comentariul Domnului Isus Christos cu privire la văduva care a dat ca jertfă Dumnezeului Celui Prea Înalt o nimica toată? Isus era pe deplin satisfăcut și mulțumit cu acel nimic, pentruca el era tot ce ea avea și acesta o costa pe ea mai mult decât i-a costat pe bogat ceea ce avea a aruncat, în largă contribuțiune, în cutia de colecță a templului. (Marcu 12: 41-44). Văduva săracă făcând acea contribuțiune pentru Domnul. În mod asemănător, când o soră cu inimă credincioasă pune mărturie pe teren timp de o oră sau două pe lună ca un serv al evangheliei, acel serv face aceasta ca pentru Domnul și nu pentru servii grupei, nici pentru lauda sau condamnarea lor. Dacă Domnului îi place aceasta și-i dă binecuvântarea Sa, tot la fel trebuie să-i placă și servului grupei și să-i dea atenție deplină în nevoile ei, pentru partea ei în lucrarea Domnului.

37 Dacă ea dorește de bună voie, să explice de ce aștează atât de puține ore în raportul ei, atunci aceasta rămâne la aprecierea ei să o facă. Astfel, factorii cari o stingheresc pe ea în serviciul pe teren, nu sunt de domeniul sau de atribuțiunea servului. Ea își face treaba din treburile ei casnice particulare, spre a mărturisi cu gura sa afară pe teren, adevărat, de abia câteva ore, dar ea îndeplinește aceasta ca pentru Domnul Dumnezeu, probabil sub împrejurări mult mai grele decât acelea ale servului agitat, care a întrebunțat douăzeci până la treizeci de ore în acea lună afară pe teren. Efortul lui era, prin urmare, mai mic decât al ei, și de aceea al ei trebuie cel mai mult apreciat, fie că înțelegem împrejurările sau nu. Noi nu trebuie să leșmă afară din regatul sau din domeniul propriilor noastre afaceri, intrucât am încerca să facem investigație sau chiar numai să o dojenim pe baza a ceea ce noi bănuim a fi starea afacerilor ei. Aceasta nu este iubire de frați. „Cât despre dragostea frățească, n'avem nevoie să vă scriem; căci voi singuri ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții, și iubiți într'adevăr pe toți frații... Dar vă îndemnăm, fraților, să sporiiți tot mai mult în ea. Să căutați să trăiți liniștiți, să vă vedeți de treburi, și să lucrați cu mâinile voastre, cum v'am sfătuit.” — 1 Tes. 4: 9-12, An Amer. Trans.

38 Este învățătura lui Dumnezeu aceea ca să ne iubim unii pe alții, și ca să iubim pe aproapele nostru, și pe Dumnezeu care este marele „Regal al Eternității”. Aceasta este o lege regală pe care Ei ne-o dă pentru îndrumarea noastră în această zi a egoismului, care ne atacă în mod furios. Nu vom face rău, dacă vom urma și vom aplica aceasta în mod practic și cu sinceritate, precum și cu afecțiune cuvenită. „Dacă împliniți legea împărătească, potrivit Scripturii: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, bine faceți.” (Iac. 2: 8).

33,34 (a) Impotriva a ce sfatul Petru pe păstori? (b) Ce importanță de slujbă, ce trebuie să-și aducă aminte un serv?

35. În legătură cu ce purtare în funcțiune au au servii nicio încredințare?

36. Cum se potrivește, ncl. atitudinea lui Isus față de obolul văduvei

37. Pentru ce să nu se dojenească sau să se ceară explicații delc un asemenea serv?

38. Ce lege trebuie noi să urmăm, și ce pălitate trebuie să evităm

Crescute din această lege împărătească, sunt cuvintele lui Isus: „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă legea și prorocii.” (Mat. 7: 12). Aceasta nu lasă loc pentru parțialitate, mai ales parțialitate față de propria noastră persoană. Nicio parțialitate nu trebuie să fie arătată față de un vestitor al împărăției sau serv care raportează multe ore în serviciul pe teren, împotriva altora care raportează mai puține dar care este tot atât de sârguincioasă și de râvnitoare de a servi pe Dumnezeu Cel Prea Înalt. Ca servi sau robi unii altora în urmarea lui Isus Christos, noi vom încuraja pe toți frații la acea mărturisire cu gura, care câștigă aprobarea divină și duce la mântuirea lor. Noi nu vom fi părtinitori față de o singură naționalitate sau rasă împotriva celeilalte, ci le vom discerne pe toate ca fiind aproapele nostru, dacă ele sunt bine dispuse pentru Domnul și nerăbdătoare după mântuirea care emană dela El prin Isus

Christos. Noi vom iubi pe aproapele nostru din orice națiune, neam, rasă și limbă, și vom fi mișcați, prin urmare, să le împărtășim mesajul mântuirii, pe care iubirea de aproapele ni l-a trecut nouă înșine prin alții. 39 Noi suntem aici în această lume ostilă spre a ajuta fraților noștri să câștige acea mântuire care este acum așa de aproape de realizare în noua lume a dreptății, o lume unită în închinare și iubire de Iehova Dumnezeu din toată inima, mintea, sufletul și din toată puterea. Printre aceia cari speră să trăiască împreună cu creaturile credincioase, împreună cu ei în dreapta lume nouă, este acum timpul să se înceapă și să se practice cât mai mult ceea ce a doua mare poruncă a iubirii omului pentru om: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

39. Pentruce suntem noi aici în legătură cu frații în această lume!

(Watchtower din 1 Noembrie 1947)

Iubire față de Dumnezeu și față de om

Urmare din Nr. 5

Greșala lui Adam a fost aceea, care a pricinuit condamnarea la moarte. Judecata a fost rostită împotriva lui, și, prin urmare, el a fost cel condamnat la moarte. Efectul sau rezultatul acelei judecăți de condamnare a ajuns asupra tuturor oamenilor, pentru motivul că toți sunt urmașii acelui om, Adam, și ca atare, de când judecata sau sentința, a intrat în vigoare împotriva lui, înainte ca vreunul din copiii săi să se nască, el era sub sentința de moarte, muribund, și în consecință, el nu putea transmite urmașilor săi viață perfectă și dreptul la viață. Acesta e motivul pentruce toți sunt născuți în păcat și concepuți în nelegiuire. (Ps. 51: 5). Toate creaturile imperfecte stau condamnate din pricina acelor imperfecțiuni, și Dumnezeu nu poate aproba un lucru imperfect. Toate creaturile imperfecte, fiind născute în păcat, trebuie, în cele din urmă, să moară, afară numai în cazul când se face o îngrijire pentru ei, ca să aibe viață. Dumnezeu s'a îngrijit de aceasta prin iubitul Său Fiul, care suferi moartea, pentruca oamenii să poată avea o ocaziune să trăiască. Aceasta este calea aleasă a lui Dumnezeu, și nu există alta. Prin neascultarea lui Adam, mulți au fost făcuți păcătoși, iar prin ascultarea lui Isus Christos până la moarte, mulți, adică, atâția câți vor crede în El și vor asculta poruncile lui Dumnezeu, sunt făcuți drepi, îndreptățiți și aceștia sunt numai unii ca aceia, cari sunt în perspectivă de a primi bogății din mâna lui Dumnezeu.

Fie ca să ținem în minte, că binecuvântările lui Dumnezeu nu sunt pentru aceia cari omit sau refuză să creadă în Domnul Isus Christos și să asculte de El și de Dumnezeul Său. Credința și ascultarea sunt condițiuni cari preced primirea binecuvântărilor lui Dumnezeu, care face pe creatură bogată. Noi toți am fost născuți sub condamnare, și există numai o singură cale de a ieși de sub condamnare. Cu privire la aceasta este scris: „Cine crede în Fiul, are viața vecinică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3: 36). Mânia lui Dumnezeu aici, înseamnă condamnarea, care rămâne asupra tuturor celor păcătoși și cari sunt instrăinați dela Dumnezeu din pricina păcatului. Singura cale posibilă pentru cineva de a ieși de sub acea mânie sau

condamnare, este credința în sângele lui Isus Christos și ascultarea. Cuvintele de mai sus arată lămurit că, aceia cari omit sau refuză să creadă, după ce au avut ocaziune, nu vor vedea viața, ci, unii ca aceștia, vor continua să rămână sub mânia lui Dumnezeu sau sub condamnare. Această e o dovadă convingătoare că jertfa de răscumpărare a Mântuitorului nu acordă foloase tuturor creaturilor în mod automat, ci urmează în mod avantajos numai pentru aceia, cari exercită credința în Dumnezeu și în Isus Christos și cari ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta nu este nicicum în afară de armonie cu ceea ce este expus la 1 Timotei 2: 5, 6, anume: „Omni Christos Isus, care s'a dat pe sine, ca un preț de răscumpărare pentru toți. Jertfa de răscumpărare pentru toți credincioșii pentru cari El mijlocește, și nu la toți oamenii, indiferent dacă cred sau dacă au intrat în legământ cu Dumnezeu.

Nimeni să nu fie înșel și să nu fie indus în eroare de către alții să creadă că poate ignora calea aleasă a lui Dumnezeu pentru mântuire și, în același timp, să primească binecuvântarea lui Dumnezeu. A urma învățăturile oamenilor imperfecti și a se răzima pe ei, cu siguranță va duce pe cineva la dezastru. Ca să spună cineva că el poate să facă ceea ce îi place sau ceea ce crede a fi drept și astfel va fi mântuit, este mai rău decât nebunia și, cu siguranță, va duce la nimicirea sa. Asupra acestui punct Proverbe 3: 5, 6, sunt foarte accentuate, anume: „Incede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările.” Aceasta arată că un om nu se poate sprijini pe propria sa înțelepciune sau pricepere, ci trebuie să fie condus de Cuvântul lui Dumnezeu, și, dacă în toate căile sale el recunoaște pe Iehova și pe Christosul Său, cu siguranță că va fi îndrumat pe calea dreaptă. A recunoaște cineva pe Dumnezeu în căile sale, înseamnă că acesta va cerceta cu sârguință Scripturile spre a găsi căile lui Dumnezeu și, apoi, va asculta de El și va da lui Dumnezeu cinste și onoare pentru toate lucrurile pe cari le posedă.

(Urmare în n-rul viitor)

Asociația „Martorii lui Iehova din România”

Anexa Nr. 6 la Turnul de Veghere.

PERSOANĂ JURIDICĂ ȘI MORALĂ

București Str. Oceănețului Nr. 38